Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2017. gada 26. janvārī*

Apelācija — Konkurence — Aizliegtas vienošanās — Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas vannas istabu aprīkojuma tirgi — Pārdošanas cenu saskaņošana un konfidenciālas komercinformācijas apmaiņa — Pienākums norādīt pamatojumu

Lieta C-613/13 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Eiropas Savienības Tiesas statūtu 56. pantam, ko 2013. gada 26. novembrī iesniedza

Eiropas Komisija, ko pārstāv *F. Castillo de la Torre* un *F. Ronkes Agerbeek*, kā arī *J. Norris-Usher*, pārstāvji, kas norādīja adresi Luksemburgā,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

pārējie lietas dalībnieki –

Keramag Keramische Werke GmbH , iepriekš – *Keramag Keramische Werke AG*, Ratingene [*Ratingen*] (Vācija),

Koralle Sanitärprodukte GmbH , Flotho [*Vlotho*] (Vācija),

Koninklijke Sphinx BV , Māstrihta (Nīderlande),

Allia SAS , Avona [*Avon*] (Francija),

Produits Céramiques de Touraine SA , Selsiršēra [*Selles-sur-Cher*] (Francija),

Pozzi Ginori SpA , Milāna (Itālija),

Sanitec Europe Oy , Helsinki (Somija),

ko pārstāv *M. J. Killick, barrister*, *P. Lindfelt, advokat*, un *K. Struckmann, Rechtsanwalt*,

prasītājas pirmajā instancē.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: Tiesas priekšsēdētāja vietnieks A. Ticano [*A. Tizzano*], kas pilda pirmās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši M. Bergere [*M. Berger*], E. Levits, S. Rodins [*S. Rodin*] (referents) un F. Biltšens [*F. Biltgen*],

* Tiesvedības valoda – angļu.

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2015. gada 10. septembra tiesas sēdi,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2015. gada 26. novembra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Apelācijas sūdzībā Eiropas Komisija lūdz atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra spriedumu *Keramag Keramische Werke* u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, nav publicēts; turpmāk tekstā – "pārsūdzētais spriedums", EU:T:2013:457), ciktāl ar šo spriedumu Vispārējā tiesa ir daļēji atcēlusi Komisijas 2010. gada 23. jūnija Lēmumu C(2010) 4185, galīgā redakcija, par LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta piemērošanas procedūru (Lieta COMP/39092 – Vannas istabu aprīkojums) (turpmāk tekstā – "apstrīdētais lēmums").

2 Pretapelācijas sūdzībā *Keramag Keramische Werke GmbH*, iepriekš – *Keramag Keramische Werke AG*, *Koralle Sanitärprodukte GmbH*, *Koninklijke Sphinx BV*, *Allia SAS*, *Produits Céramiques de Touraine SA*, *Pozzi Ginori SpA* un *Sanitec Europe Oy* (turpmāk tekstā kopā – "prasītājas pirmajā instancē") lūdz atcelt pārsūdzēto spriedumu, ciktāl ar šo spriedumu Vispārējā tiesa ir noraidījusi to prasību atcelt apstrīdēto lēmumu par to piedalīšanos konkurences tiesību normu pārkāpumā vannas istabu aprīkojuma tirgū Itālijā.

Tiesvedības priekšvēsture un apstrīdētais lēmums

3 Tiesvedības priekšvēsturi, kas aprakstīta pārsūdzētā sprieduma 1.–26. punktā, var rezumēt šādi.

4 Apstrīdētajā lēmumā Komisija konstatēja LESD 101. panta 1. punkta un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.) 53. panta pārkāpumu vannas istabu aprīkojuma nozarē. Šis pārkāpums, kurā esot piedalījušies 17 uzņēmumi, esot norisinājies dažādos laikposmos no 1992. gada 16. oktobra līdz 2004. gada 9. novembrim un esot izpaudies kā pret konkurenci vērstu nolīgumu vai saskaņotu darbību kopums Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritorijā.

5 2004. gada 15. jūlijā *Masco Corp.* un tās meitasuzņēmumi, tostarp *Hansgrohe AG*, kas ražo sanitārtehnikas izstrādājumus, un *Hüppe GmbH*, kas ražo dušas nodalījumus, informēja Komisiju par aizliegto vienošanos vannas istabu aprīkojuma nozarē un lūdza piemērot atbrīvojumu no naudas sodiem atbilstoši Komisijas paziņojumam par atbrīvojumu no sodanaudas [naudas soda] un sodanaudas [naudas soda] samazināšanu karteļu gadījumos (OV 2002, C 45, 3. lpp.) vai, ja tas netiktu piemērots, samazināt tām uzliekamo naudas sodu apmēru. 2005. gada 2. martā Komisija pieņēma nosacītu lēmumu par *Masco Corp.* atbrīvojumu no naudas soda.

6 2004. gada 9. un 10. novembrī Komisija veica iepriekš nepaziņotas pārbaudes vairāku sabiedrību un nacionālo profesionālo apvienību, kas darbojas vannas istabu aprīkojuma nozarē, telpās. Pēc tam, kad laikā no 2005. gada 15. novembra līdz 2006. gada 16. maijam Komisija bija pieprasījusi informāciju no minētajām sabiedrībām un apvienībām, tai skaitā no dažām prasītājām lietā T-379/10, tā 2007. gada 26. martā pieņēma paziņojumu par iebildumiem, kas arī tika tām paziņots. Laikposmā no 2004. gada 15. novembra līdz 2006. gada 20. janvārim zināms skaits uzņēmumu, kuru skaitā nebija prasītājas pirmajā instancē, lūdza atbrīvot tos no naudas sodiem vai samazināt to apmēru.

7 Pēc uzklausīšanas sēdes, kura notika no 2007. gada 12. novembra līdz 14. novembrim un kurā piedalījās prasītāja lietā T-381/10, un pēc 2009. gada 9. jūlija faktu izklāsta vēstules nosūtīšanas vairākām sabiedrībām, tajā skaitā dažām prasītājām lietā T-379/10 un prasītājai lietā T-381/10, vēršot to uzmanību uz noteiktiem pierādījumiem, uz kuriem Komisija plānoja balstīties, pieņemot galīgo lēmumu, un pēc papildu informācijas pieprasījumiem, kas laikā no 2009. gada 19. jūnija līdz 2010. gada 8. martam tika nosūtīti vairākām sabiedrībām, tajā skaitā dažām prasītājām lietā T-379/10 un prasītājai lietā T-381/10, Komisija 2010. gada 23. jūnijā pieņēma apstrīdēto lēmumu.

8 Komisija apstrīdētajā lēmumā uzskatīja, ka konstatēto pārkāpumu veidoja, pirmkārt un galvenokārt, vannas istabu aprīkojuma ražotāju ikgadējo cenu paaugstinājumu un citu tarifikācijas elementu saskaņošana, kas esot notikusi regulārajās nacionālo profesionālo apvienību rīkotajās sanāksmēs, otrkārt, cenu noteikšana vai saskaņošana saistībā ar specifiskiem notikumiem, tādiem kā izejvielu cenu paaugstināšana, euro ieviešana, kā arī ceļu nodevu ieviešana, un, treškārt, konfidenciālās komercinformācijas izpaušana un apmaiņa. Šīs darbības esot atbildušas vairākkārtēji novērojamam modelim, kas sešās dalībvalstīs, kurās tika veikta Komisijas izmeklēšana, esot bijis viens un tas pats. Cenu noteikšana vannas istabu aprīkojuma nozarē esot notikusi atbilstoši ikgadējam ciklam, precīzāk, ražotāji esot noteikuši savus cenrāžus, kas parasti esot bijuši spēkā uz gadu un esot bijuši pamats komerciālajām attiecībām ar vairumtirgotājiem.

9 Komisija arī konstatēja, ka iepriekš aprakstītās darbības bijušas daļa no vispārēja plāna, kura mērķis esot ierobežot konkurenci starp apstrīdētā lēmuma adresātiem, un šīm darbībām esot vienota un turpināta pārkāpuma pazīmes, kura piemērošanas jomā ir iekļautas trīs preču apakšgrupas, proti, sanitārtehnikas izstrādājumi, dušas nodalījumi un to piederumi, kā arī keramikas izstrādājumi (turpmāk tekstā – "trīs preču apakšgrupas"), un kurš attiecās uz Beļģijas, Vācijas, Francijas, Itālijas, Nīderlandes un Austrijas teritoriju. Runājot par aizliegtās vienošanās organizāciju, Komisija norādīja, ka pastāv nacionālas profesionālas apvienības, kuru dalībnieku darbība attiekusies uz visām trim preču apakšgrupām un kuras tā nosauca par "saskaņošanas struktūrām", nacionālas profesionālas apvienības, kuru dalībnieku darbība attiekusies uz vismaz divām no šīm trim preču apakšgrupām un kuras tā nosauca par "daudzpreču apvienībām", kā arī specializētas apvienības, kuru dalībnieku darbība attiekusies uz vienu no šīm pašām apakšgrupām. Visbeidzot tā konstatēja, ka pastāv centrāla uzņēmumu grupa, kura ir piedalījusies aizliegtās vienošanās darbībās dažādās dalībvalstīs un saskaņošanas struktūrās un daudzpreču apvienībās.

10 Prasītājas lietā T-379/10, konkrētāk, *Keramag Keramische Werke*, *Koninklijke Sphinx*, *Allia*, *Produits Céramiques de Touraine* un *Pozzi Ginori*, ražoja keramikas izstrādājumus un *Koralle Sanitärprodukte* ražoja dušas nodalījumus. Pārmesto nodarījumu laikā visas prasītājas lietā T-379/10 bija *Sanitec Europe*, prasītājas lietā T-381/10, kura arī ir apstrīdētā lēmuma adresāte, meitasuzņēmumi. Šajā lēmumā Komisija ar vārdu "Sanitec" kopā apzīmēja *Sanitec Europe*, *Allia* un tās meitasuzņēmumus, *Keramag Keramische Werke* un tās meitasuzņēmumus, *Koninklijke Sphinx* un *Pozzi Ginori*. Visā to līdzdalībā pārkāpumā, kas tiem tiek pārmests, *Sanitec Europe* meitasuzņēmumi bija šādu vannas istabu aprīkojuma ražotāju nacionālo profesionālo apvienību biedri, proti, *Vitreous China-group* Beļģijā, *IndustrieForum Sanitär*, iepriekš – *Freundeskreis der deutschen Sanitärindustrie*, *Arbeitskreis Baden und Duschen* un *Fachverband Sanitärkeramische Industrie* Vācijā, *Association française des industries de céramique sanitaire* (turpmāk tekstā – "*AFICS*") Francijā, *Michelangelo* apvienība Itālijā, *Sanitair Fabrikanten Platform* un *Stichting Verwarming en Sanitair* Nīderlandē un *Arbeitskreis Sanitärindustrie* Austrijā.

11 Runājot par prasītāju pirmajā instancē līdzdalību konstatētajā pārkāpumā, Komisija uzskatīja, ka, tā kā tām pārmestā pārkāpuma laikā *Sanitec Europe* ar nacionālo meitasuzņēmumu starpniecību ir piedalījusies *IndustrieForum Sanitär*, *Arbeitskreis Sanitärindustrie*, *Sanitair Fabrikanten Platform* un *Stichting Verwarming en Sanitair* koluzīvajās sanāksmēs, kā arī *Michelangelo* apvienības sanāksmēs un šīs ir struktūras un apvienības, kuru pārējie biedri aktīvi darbojās vairākās dalībvalstīs, uz kurām attiecās apstrīdētais lēmums, prasītājas pirmajā instancē piederēja pie centrālas uzņēmumu grupas un

apzinājās vai tām vajadzēja saprātīgi apzināties, ka konstatētais pārkāpums, pirmkārt, attiecās vismaz uz trim preču apakšgrupām un, otrkārt, tam bija plašs ģeogrāfiskais tvērums, jo tas aptvēra sešu dalībvalstu teritoriju.

12 Lai aprēķinātu katram uzņēmumam uzliekamā naudas soda apmēru, Komisija balstījās uz Pamatnostādnēm naudas soda aprēķināšanai, piemērojot Regulas (EK) Nr. 1/2003 23. panta 2. punkta a) apakšpunktu (OV 2006, C 210, 2. lpp.). Šī iestāde noteica naudas soda pamatsummu, precizējot, ka minētais aprēķins katram uzņēmumam esot balstīts uz pārdošanas apjomu katrā attiecīgajā dalībvalstī, kas ir reizināts ar dalības konstatētajā pārkāpumā gadu skaitu katrā dalībvalstī un par attiecīgo preču apakšgrupu, tādējādi esot ticis ņemts vērā, ka daži uzņēmumi savu darbību tika veikuši tikai dažās dalībvalstīs vai tikai attiecībā uz vienu no trim preču apakšgrupām.

13 Runājot par pārkāpuma smagumu, Komisija noteica 15 % koeficientu, ņemot vērā četrus šī pārkāpuma novērtējuma kritērijus, proti, pārmesto darbību raksturu, kopējās tirgus daļas, pārkāpuma ģeogrāfisko tvērumu un tā īstenošanu. Turklāt tā noteica šādu reizināšanas koeficientu, kas piemērojams par pārkāpuma ilgumu: 4,33 – attiecībā uz *Keramag Keramische Werke* un Vāciju par četru gadu un četru mēnešu ilgu līdzdalību pārkāpumā; 10 – attiecībā uz *Keramag Keramische Werke* un Austriju par desmit gadu ilgu līdzdalību pārkāpumā; 3 – attiecībā uz *Keramag Keramische Werke* un Beļģiju par trīs gadu ilgu līdzdalību pārkāpumā; 8,75 – attiecībā uz *Koralle Sanitärprodukte* par astoņu gadu un desmit mēnešu ilgu līdzdalību pārkāpumā; 3 – attiecībā uz *Koninklijke Sphinx* un Beļģiju par trīs gadu ilgu līdzdalību pārkāpumā; 0,66 – attiecībā uz *Allia* un Franciju par astoņu mēnešu ilgu līdzdalību pārkāpumā; 0,66 – attiecībā uz *Produits Céramiques de Touraine* un Franciju par astoņu mēnešu ilgu līdzdalību pārkāpumā un 5,33 – attiecībā uz *Pozzi Ginori* par piecu gadu un četru mēnešu ilgu līdzdalību pārkāpumā. Visbeidzot, lai atturētu attiecīgos uzņēmumus no līdzdalības koluzīvajās darbībās, uz kurām attiecās apstrīdētais lēmums, tā nolēma paaugstināt naudas soda pamatsummu, piemērojot papildsummu 15 % apmērā.

14 Noteikusi pamatsummu, Komisija pārbaudīja, vai pastāvēja atbildību pastiprinoši vai mīkstinoši apstākļi, kas var būt pamatsummas pielāgošanas pamats. Tā pret prasītājām pirmajā instancē nekonstatēja nevienu atbildību pastiprinošu vai mīkstinošu apstākli, un pēc ierobežojuma 10 % apmērā no apgrozījuma piemērošanas apstrīdētā lēmuma 2. pantā prasītājām pirmajā instancē uzliktais naudas sods tika noteikts EUR 57 690 000 apmērā.

Tiesvedība Vispārējā tiesā un pārsūdzētais spriedums

15 Ar prasības pieteikumiem, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegti 2010. gada 8. septembrī, prasītājas pirmajā instancē cēla divas prasības par apstrīdētā lēmuma atcelšanu, izvirzīdamas septiņus pamatus lietā T-379/10 un deviņus pamatus lietā T-381/10.

16 Vispārējā tiesa 2010. gada 16. decembrī nolēma šīs lietas apvienot rakstveida procesā un 2012. gada 23. martā – mutvārdu procesā un sprieduma taisīšanai.

17 Ar pārsūdzēto spriedumu Vispārējā tiesa noraidīja gandrīz visus prasītāju pirmajā instancē pamatus, bet, tā kā septiņi lietā T-379/10 izvirzītie pamati būtībā bija identiski pirmajiem pieciem pamatiem un astotajam un devītajam pamatam lietā T-381/10 un tā kā Vispārējā tiesa pārņēma to numerāciju no šīs pēdējās lietas, tā apmierināja prasītāju pirmajā instancē trešā pamata pirmo un trešo daļu. Uzskatījusi, ka Komisija bija kļūdaini atzinusi, pirmkārt, ka *Allia* un *Produits Céramiques de Touraine* bija piedalījušās attiecīgajā pārkāpumā un, otrkārt, ka *Pozzi Ginori* šajā pārkāpumā bija piedalījusies laikposmā no 1996. gada 10. marta līdz 2001. gada 14. septembrim, jo pēdējās minētās dalība bija juridiski pietiekami pierādīta tikai attiecībā uz laikposmu no 1996. gada 14. maija līdz 2001. gada 9. martam, Vispārējā tiesa atcēla attiecīgo apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkta 6. apakšpunkta daļu.

18 Attiecībā uz naudas sodu samazinājumu Vispārējā tiesa, ņemdama vērā prasītāju pirmajā instancē trešā pamata daļēju apmierināšanu, atcēla apstrīdētā lēmuma 2. panta 7. punktu, kurā bija noteikts prasītājām pirmajā instancē uzliktā naudas soda apmērs, ciktāl tas pārsniedz EUR 50 580 701.

Lietas dalībnieku prasījumi

Apelācijas sūdzība

19 Komisija lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) punktu, ciktāl ar to tiek atcelts apstrīdētā lēmuma 1. pants saistībā ar notikumiem *AFICS* ietvaros un *Allia*, *Produits Céramiques de Touraine* un *Sanitec Europe* atbildību par šiem notikumiem;

— pilnībā atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 2) punktu;

— ja Tiesa pati galīgi spriež par strīdu, noraidīt prasību par tiesību akta atcelšanu arī, ciktāl tā attiecas uz notikumiem *AFICS* ietvaros, un atjaunot naudas sodus, kas uzlikti *Allia*, *Produits Céramiques de Touraine* un *Sanitec Europe*, un

— piespriest prasītājām pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā apelācijas tiesvedībā un, ja Tiesa taisa galīgo spriedumu par prasību atcelt tiesību aktu, piespriest tām atlīdzināt arī tiesāšanās izdevumu pirmajā instancē.

20 Prasītājas pirmajā instancē lūdz Tiesu:

— noraidīt apelācijas sūdzību kā nepieņemamu vai kā nepamatotu un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pretapelācijas sūdzība

21 Prasītājas pirmajā instancē lūdz Tiesu:

— atcelt pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) un 3) punktu, ciktāl ar šo spriedumu Vispārējā tiesa ir noraidījusi pirmajā instancē izvirzītā piektā pamata otro daļu par faktu, ka 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem nav pareizi izklāstīta apsūdzība pret *Pozzi Ginori* un *Sanitec Europe* attiecībā uz Itāliju;

— atcelt apstrīdētā lēmuma 1. panta 1. punkta 6. apakšpunktu, ciktāl šajā noteikumā Komisija ir uzskatījusi, ka *Sanitec Europe* un *Pozzi Ginori* ir piedalījušās pārkāpumā Itālijas tirgū, vai pakārtoti atcelt to, ciktāl šajā noteikumā Komisija ir uzskatījusi, ka *Sanitec Europe* un *Pozzi Ginori* ir piedalījušās šādā pārkāpumā citā laikposmā, nevis no 2000. gada 12. maija līdz 2001. gada 9. martam;

— atcelt apstrīdētā lēmuma 2. panta 7. punkta a) un f) apakšpunktu vai pakārtoti samazināt naudas soda apmēru, kas saskaņā ar šo noteikumu uzlikts *Sanitec Europe* vienai vai kopā un solidāri ar *Pozzi Ginori*;

— pakārtoti nodot lietu atpakaļ izskatīšanai Vispārējā tiesā atbilstoši Tiesas spriedumam un

— piespriest Komisijai segt savus tiesāšanās izdevumus pašai un atlīdzināt viņu tiesāšanās izdevumus Tiesā, kā arī atlīdzināt atbilstošu viņu tiesāšanās izdevumu daļu Vispārējā tiesā.

22 Komisija lūdz Tiesu:

— noraidīt pretapelācijas sūdzību kā nepieņemamu un/vai nepamatotu un

— piespriest prasītājām pirmajā instancē atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Par apelācijas sūdzību

Par pirmo pamatu

23 Pirmajā pamatā, kam ir piecas daļas, kuras attiecas uz pārsūdzētā sprieduma 112.–121. punktu, Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi tās pienākumu norādīt pamatojumu un pieļāvusi vairākas kļūdas tiesību piemērošanā, izvērtējot pierādījumus par attiecīgo pārkāpumu.

Par pirmā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

24 Pirmā pamata pirmajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, uzskatīdama, ka, lai apstiprinātu pierādījumu, šajā lietā – *American Standard Inc*. (turpmāk tekstā – "*Ideal Standard*") paziņojumu iecietības pieteikuma ietvaros, esot vajadzīgs pierādījums, kas apstiprina cenu saskaņošanu *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmē. Šīs iestādes ieskatā, apstiprinājuma prasības mērķis ir pārliecināties par pierādījuma ticamību. Prasot, lai pierādījums katrā ziņā tiktu apstiprināts ar vēl vienu dokumentu, un nepārbaudot, vai tikai viens pierādījums var būt uzticams, Vispārējā tiesa esot pārāk šauri interpretējusi prasību par apstiprinājumu un pārkāpusi brīvu pierādījumu iegūšanas principu.

25 Prasītājas pirmajā instancē apgalvo, ka pirmā pamata pirmā daļa ir nepieņemama, jo, pirmkārt, Komisija aicina Tiesu īstenot tās pārbaudi attiecībā uz Vispārējās tiesas konstatējumiem par *Ideal Standard* iecietības pieteikuma apstiprinājumu un uzticamību un, otrkārt, Vispārējā tiesā nav izvirzīti argumenti par tāda paziņojuma uzticamību, kas sniegts iecietības pieteikuma ietvaros vēl otra pierādījuma apstiprinājuma neesamības gadījumā. Katrā ziņā tās apgalvo, ka no pastāvīgās judikatūras neizriet, ka iecietības pieteikuma ietvaros sniegts paziņojums var būt tiktāl uzticams, ka neviens no tā elementiem nav jāapstiprina.

– Tiesas vērtējums

26 Jāatgādina, ka Vispārējās tiesas vērtējumu par tās rīcībā esošo lietas materiālu pierādījuma spēku, izņemot gadījumus, kad tiek pārkāpti pierādīšanas pienākuma un pierādījumu iegūšanas noteikumi, kā arī tad, ja ir notikusi šo pierādījumu sagrozīšana, Tiesā nevar apšaubīt (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Siemens* u.c./Komisija, C-239/11 P, C-489/11 P un C-498/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:866, 129. punkts un tajā minētā judikatūra).

27 Savukārt jautājums, vai Vispārējā tiesa, pārbaudot pierādījumus, ir ievērojusi noteikumus par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu, uz kuriem Komisija atsaucās, lai pamatotu Savienības konkurences tiesību normu pārkāpumu, ir tiesību jautājums, kas var tikt izvirzīts apelācijas tiesvedībā (spriedums, 2013. gada 19. decembris, *Siemens* u.c./Komisija, C-239/11 P, C-489/11 P un C-498/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:866, 130. punkts un tajā minētā judikatūra).

28 Kā Vispārējā tiesa ir atgādinājusi pārsūdzētā sprieduma 105. punktā, tāda uzņēmuma, kas apsūdzēts par to, ka ir bijis aizliegtas vienošanās dalībnieks, paziņojumu, kura pareizību apstrīd vairāki pārējie apsūdzētie uzņēmumi, nevar uzskatīt par pietiekamu šo uzņēmumu izdarītā pārkāpuma pierādījumu, ja to neapliecina arī citi pierādījumi, apzinoties, ka nepieciešamā apstiprinājuma pakāpe var būt mazāka attiecīgo paziņojumu ticamības dēļ (skat. arī spriedumu, 2013. gada 19. decembris, *Siemens* u.c./Komisija, C-239/11 P, C-489/11 P un C-498/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:866, 135. punkts).

29 Pārsūdzētā sprieduma 117. un 118. punktā Vispārējā tiesa ir tikai piemērojusi šo judikatūras normu, vispirms konstatējot, ka *Ideal Standard* paziņojumi tās iecietības pieteikuma ietvaros ir tikuši apstrīdēti, un uzskatot, ka šī iemesla dēļ šie paziņojumi paši par sevi nevar būt pietiekams pierādījums par *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmē notikušo diskusiju pretkonkurences raksturu.

30 Līdz ar to Komisijas argumenti par pārāk šauru apstiprināšanas prasību interpretāciju ir nepamatoti.

31 Runājot par Komisijas argumentiem, kuru mērķis ir apstrīdēt Vispārējās tiesas pierādījuma pārbaudes iznākumu, proti, Vispārējās tiesas atzinumus par *Ideal Standard* iecietības pieteikuma ietvaros sniegto paziņojumu uzticamību un pierādījuma spēku, šie argumenti saskaņā ar šī sprieduma 26. punktā atgādināto judikatūru ir nepieņemami apelācijas tiesvedībā, jo Komisija nav ne apgalvojusi, ne pierādījusi faktu vai pierādījumu acīmredzamu sagrozīšanu.

32 Līdz ar to pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā daļēji nepieņemama un daļēji nepamatota.

Par pirmā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

33 Pirmā pamata otrajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa, vispirms kļūdaini konstatējusi, ka *Ideal Standard* paziņojums bija jāapstiprina ar vēl kādu citu pierādījumu, nepamatoti ir atturējusies pārbaudīt tā *Roca SARL* (turpmāk tekstā – "*Roca*") paziņojuma pierādījuma spēku, ko tā bija pievienojusi savam iecietības pieteikumam, norādīdama uz apstrīdētā lēmuma daļu, kurā bija rezumēta *Roca* atbilde uz 2007. gada 26. marta paziņojumu par iebildumiem. Pirmkārt, šī atbilde pat neesot ietverta lietas materiālos, un, otrkārt, Vispārējā tiesa esot izdarījusi secinājumu, kas ir diametrāli pretējs secinājumam lietā, kurā taisīts 2013. gada 16. septembra spriedums *Roca*/Komisija (T-412/10, nav publicēts, EU:T:2013:444) un kurā šī atbilde bija ietverta lietas materiālos. Turklāt paralēlajās lietās, kurās taisīti 2013. gada 16. septembra spriedums *Villeroy & Boch Austria* u.c./Komisija (T-373/10, T-374/10, T-382/10 un T-402/10, nav publicēts, EU:T:2013:455), kā arī 2013. gada 16. septembra spriedums *Duravit* u.c./Komisija (T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477), Vispārējā tiesa esot juridiski pamatoti uzskatījusi, ka paziņojums par iecietību var tikt apstiprināts ar citu paziņojumu, un secinājusi, ka *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumi viens otru apstiprinot vismaz attiecībā uz zemas kategorijas precēm.

34 Līdz ar to, pirmkārt, pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauts pamatojuma trūkums, jo Vispārējā tiesa neesot pārbaudījusi iecietības ietvaros sniegtā *Roca* paziņojuma pierādījuma spēku, aizstājot šādu pārbaudi ar ārpus konteksta esošu atsauci uz *Roca* atbildi uz 2007. gada 26. marta paziņojumu par iebildumiem, kā šī atbilde ir rezumēta apstrīdētajā lēmumā. Otrkārt, Vispārējā tiesa esot atcēlusi daļu no apstrīdētā lēmuma, pamatojoties uz dokumentu, kas nebija iekļauts lietas materiālos. Treškārt, *Roca* atbildes interpretācija esot uzskatāma par pierādījuma sagrozīšanu, kā to apliecina minētā pierādījuma interpretācija iepriekš minētajās trijās paralēlajās lietās. Ceturtkārt, pārsūdzētā sprieduma 120. punktā paustajā Vispārējās tiesas apgalvojumā, ka paziņojums saistībā ar iecietību nevar apstiprināt citu paziņojumu, esot pieļauta kļūda tiesību piemērošanā.

35 Prasītājas pirmajā instancē iebilst, ka pirmā pamata otrā daļa ir nepieņemama un katrā ziņā nepamatota. Tā kā iecietības procedūrā sniegtie *Roca* paziņojumi nav ietverti Vispārējās tiesas materiālos, tai nevarot pārmest balstīšanos tikai uz atbilstošajiem apstrīdētā lēmuma apsvērumiem. Runājot par *Roca* atbildi uz 2007. gada 26. marta paziņojumu par iebildumiem, Vispārējā tiesa neesot pieļāvusi kļūdu, pamatojoties uz atbilstošajiem apstrīdētā lēmuma fragmentiem, uz kuriem atsaukušās prasītājas pirmajā instancē. Visbeidzot tās apgalvo, ka pierādījumi neesot sagrozīti, jo runa esot par dažādiem pierādījumiem, par kuriem citās lietās debatēts atšķirīgi.

– Tiesas vērtējums

36 Ievadā ir jākonstatē, ka šajā gadījumā Komisija apgalvo, pirmkārt, pārsūdzētā sprieduma nepamatošanu, otrkārt, neiespējamību Vispārējai tiesai daļēji atcelt apstrīdēto lēmumu, pamatojoties uz dokumentu, kas nav ietverts lietas materiālos, treškārt, pierādījumu sagrozīšanu un, ceturtkārt, kļūdu pierādīšanas noteikumu piemērošanā. Tādējādi pretēji prasītāju pirmajā instancē apgalvotajam Komisija neaprobežojas tikai ar Vispārējās tiesas vērtējuma par faktiem apšaubīšanu vai tajā izvirzīto argumentu atkārtošanu. Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir pieņemama.

37 Vispirms, runājot par pamatotību, kā jau uzsvērts šī sprieduma 26. punktā, tikai Vispārējās tiesas kompetencē ir konstatēt un vērtēt atbilstošos faktus, kā arī novērtēt pierādījumus, izņemot šo faktu un šo pierādījumu sagrozīšanas gadījumu.

38 Turpinot – pastāvīgajā judikatūrā ir noteikts, ka Savienības tiesai ir jāpieņem nolēmums par dokumenta iesniegšanas nepieciešamību atkarībā no strīda apstākļiem, ievērojot Reglamenta noteikumus, kas piemērojami pierādījumu savākšanas pasākumiem. Attiecībā uz Vispārējo tiesu no tās Reglamenta 49. panta un 65. panta b) punkta noteikumiem pārsūdzētā sprieduma datumā piemērojamajā redakcijā izriet, ka lūgums iesniegt kādu dokumentu saistībā ar lietu ir viens no pierādījumu savākšanas pasākumiem, ko Vispārējā tiesa var noteikt jebkurā tiesvedības stadijā (šajā ziņā skat. spriedumus, 2003. gada 2. oktobris, *Salzgitter*/Komisija, C-182/99 P, EU:C:2003:526, 41. punkts un tajā minētā judikatūra; 2003. gada 2. oktobris, *Aristrain*/Komisija, C-196/99 P, EU:C:2003:529, 67. punkts un tajā minētā judikatūra; 2003. gada 2. oktobris, *Ensidesa*/Komisija, C-198/99 P, EU:C:2003:530, 28. punkts un tajā minētā judikatūra, kā arī 2003. gada 2. oktobris, *Corus UK* /Komisija, C-199/99 P, EU:C:2003:531, 67. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Visbeidzot no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai arī Vispārējai tiesai nav pienākuma tieši pamatot savus vērtējumus attiecībā uz katra tai iesniegtā pierādījuma vērtību, it īpaši tad, ja tā uzskata, ka šie pierādījumi nav svarīgi vai tiem nav nozīmes strīda atrisināšanai, tas neierobežo pienākumu ievērot vispārējos principus un procesuālās tiesību normas par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu un pienākumu nesagrozīt pierādījumus (šajā ziņā skat. spriedumu, 2000. gada 15. jūnijs, *Dorsch Consult*/Padome un Komisija, C-237/98 P, EU:C:2000:321, 51. punkts).

40 Šajā ziņā no pārsūdzētā sprieduma 120. punkta izriet, ka, lai pārbaudītu *Roca* iecietības pieteikuma ietvaros sniegto paziņojumu pierādījuma spēku, Vispārējā tiesa ir pamatojusies tikai uz apstrīdētā lēmuma 586. apsvērumu, kurā ir rezumēta *Roca* atbilde uz 2007. gada 26. marta paziņojumu par iebildumiem. Vispārējā tiesa no tā ir secinājusi, ka apstiprinošu pierādījumu neesamības gadījumā Komisija nevarēja pamatoties uz šiem paziņojumiem, lai pierādītu, ka *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmē tika veikta minimālo cenu saskaņošana.

41 Vispārējā tiesa nevarēja pilnībā noliegt to *Roca* paziņojumu pierādījuma spēku, kas sniegti saistībā ar tās iecietības pieteikumu, pamatojoties vienīgi uz minēto 586. apsvērumu, kurā ir rezumēts cits dokuments, vienlaicīgi neizvērtējot ne apstrīdētā lēmuma 556. apsvērumu, kas ir saistīts ar šiem paziņojumiem, ne šo paziņojumu saturu.

42 Šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, kā arī pārkāpusi noteikumus, kas ir piemērojami pierādījumu iegūšanas jomā.

43 Turklāt ir jākonstatē, ka Komisijas arguments, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 120. punktā uzskatīdama, ka paziņojums saistībā ar iecietību nevar apstiprināt citu paziņojumu, nav bez pamatojuma.

44 Apstiprinājuma jēdziens nozīmē, ka vienu pierādījumu var pastiprināt ar kādu citu pierādījumu. Savienības tiesību sistēmā nav neviena noteikuma, kas nepieļautu, ka apstiprinošs pierādījums var būt tāda paša veida kā apstiprinātais pierādījums, proti, ka paziņojums saistībā ar iecietības pieteikumu apstiprina citu tādu paziņojumu.

45 Līdz ar to pārsūdzētā sprieduma 120. punktā uzskatīdama, ka Komisijai bija pienākums iesniegt papildu pierādījumus tā iemesla dēļ, ka paziņojums saistībā ar iecietību nevar apstiprināt citu paziņojumu, Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

46 No visa iepriekš izklāstītā, turklāt bez vajadzības spriest par citiem Komisijas izvirzītajiem argumentiem pirmā pamata otrās daļas pamatošanai, izriet, ka šī daļa ir pamatota.

Par pirmā pamata trešo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

47 Pirmā pamata trešajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa, neievērojot pastāvīgo judikatūru, pārāk šauri ir interpretējusi pierādījumu apstiprināšanas prasību saistībā ar tabulu, kas attiecas uz *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmi. Kā norāda šī iestāde, pārsūdzētā sprieduma 119. punktā izvirzīdama prasību, ka šai tabulai pašai par sevi ir jāpierāda attiecīgā pārkāpuma esamība, neņemot vērā citus pierādījumus un papildu paskaidrojumus, īpaši tos, kas ietverti *Ideal Standard* iecietības pieteikumā, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā. Vispārējā tiesa turklāt neesot izpildījusi tās pienākumu norādīt pamatojumu, atturoties izvērtēt šajā pieteikumā sniegto paskaidrojumu pierādījuma spēku. Komisija piebilst, ka šo daļu pastiprina fakts, ka tā paša pierādījuma novērtējums 2013. gada 16. septembra spriedumā *Duravit* u.c./Komisija (T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477) ir radījis atšķirīgu secinājumu, proti, minētās tabulas pierādījuma spēka apstiprinājumu.

48 Kā norāda prasītājas pirmajā instancē, minētā daļa ir nepieņemama, ciktāl Komisija lūdz Tiesu pārskatīt Vispārējās tiesas vērtējumu par faktiem un par pierādījumu pieņemamību. Katrā ziņā šīs prasītājas uzskata, ka Vispārējā tiesa tabulu par *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmi ir izvērtējusi pareizi. Tās piekrīt Vispārējās tiesas atzinumam, ka Komisija nav iesniegusi nevienu paskaidrojumu, kas varētu pamatot secinājumu, ka šīs sanāksmes temats bija pret konkurenci vērstas diskusijas.

– Tiesas vērtējums

49 Kā atgādināts šī sprieduma 27. punktā, jautājums, vai Vispārējā tiesa, pārbaudot pierādījumus, ir ievērojusi noteikumus par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu, uz kuriem Komisija atsaucās, lai pamatotu Savienības konkurences tiesību normu pārkāpumu, ir tiesību jautājums, kas var tikt izvirzīts apelācijas tiesvedībā. No tā izriet, ka – pretēji prasītāju pirmajā instancē apgalvotajam – pirmā pamata trešā daļa ir pieņemama.

50 Runājot par pamatotību, jānorāda, ka skaidrs ir tas, ka, tā kā aizliegums piedalīties pretkonkurences darbībās un nolīgumos, kā arī sodi, kas pārkāpējiem var tikt uzlikti, ir vispārzināmi, ir pierasts, ka pasākumi, kas ir ietverti šādās darbībās un nolīgumos, notiek nelikumīgi, ka sanāksmes norisinās slepeni, visbiežāk trešajā valstī, un ka ar tām saistītie dokumenti tiek samazināti līdz minimumam. Pat

ja Komisija atklāj pierādījumus, kas tiešā veidā apliecina tādu prettiesisku saziņu starp tirgus dalībniekiem kā sanāksmju protokoli, tie parasti ir fragmentāri un izkaisīti, kā rezultātā bieži noteiktas detaļas jārekonstruē, izmantojot dedukciju (skat. spriedumu, 2004. gada 7. janvāris, *Aalborg Portland* u.c./Komisija, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P un C-219/00 P, EU:C:2004:6, 55. un 56. punkts).

51 Turklāt lielākajā daļā gadījumu pretkonkurences darbību vai nolīgumu pastāvēšana ir jāizsecina no noteikta skaita sakritību un netiešu pierādījumu, kuri, skatīti kopā un nepastāvot citam loģiskam izskaidrojumam, var veidot pierādījumu par konkurences tiesību normu pārkāpumu (skat. spriedumu, 2015. gada 17. septembris, *Total Marketing Services*/Komisija, C-634/13 P, EU:C:2015:614, 26. punkts un tajā minētā judikatūra).

52 Vēl ir jāatgādina, ka, lai pierādītu LESD 101. panta 1. punkta pārkāpuma esamību, Komisijai ir jāatsaucas uz nopietniem, precīziem un saskanīgiem pierādījumiem. Tomēr katram tās iesniegtajam pierādījumam nav noteikti jāatbilst šiem kritērijiem attiecībā uz katru pārkāpuma elementu. Ir pietiekami, ja netiešu pierādījumu kopums, uz ko minētā iestāde atsaucas, vērtējot visaptveroši, atbilst šai prasībai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2010. gada 1. jūlijs, *Knauf Gips*/Komisija, C-407/08 P, EU:C:2010:389, 47. punkts).

53 Šajā ziņā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 119. punktā ir uzskatījusi, ka, tā kā *Ideal Standard* iecietības pieteikuma pielikumā iesniegtajai tabulai nav datuma, tā kā tajā nav nekādas norādes par tās saistību ar *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmi un tā kā tajā nav minēti konkurentu nosaukumi vai minimālās un maksimālās cenas, kas šiem konkurentiem būtu jāizmanto, tā nevar apstiprināt cenu noteikšanu šajā sanāksmē.

54 Jākonstatē, ka, šādi rīkojoties, Vispārējā tiesa šai tabulai ir piemērojusi tādas prasības, saskaņā ar kurām, ja tās būtu izpildītas, šī tabula pati par sevi būtu uzskatāma par pietiekamu pierādījumu cenu noteikšanai.

55 Taču Komisija uz minēto tabulu ir atsaukusies tikai kā uz apstiprinošu pierādījumu. Izvirzīdama prasību, ka šādam pierādījumam ir jāietver visi elementi, kas ir pietiekami, lai pierādītu cenu noteikšanu *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmē, Vispārējā tiesa nav izvērtējusi, vai šie pierādījumi, vērtēti visaptveroši, var savstarpēji viens otru apstiprināt, un nav ievērojusi šī sprieduma 50.–52. punktā izklāstīto judikatūru (šajā ziņā skat. spriedumu, 2007. gada 25. janvāris, *Salzgitter Mannesmann* /Komisija, C-411/04 P, EU:C:2007:54, 44.–48. punkts).

56 Līdz ar to bez vajadzības spriest par citiem Komisijas argumentiem pirmā pamata trešās daļas pamatošanai ir jāuzskata, ka šī daļa ir pamatota.

Par pirmā pamata ceturto daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

57 Pirmā pamata ceturtajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav izpildījusi pienākumu pamatot pārsūdzēto spriedumu, ciktāl tā nav izvērtējusi noteiktus apstrīdētajā lēmumā izvirzītus pierādījumus, kas apstiprina *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumus, īpaši ikmēneša tabulas, kuras ietver konfidenciālus skaitļus par pārdošanas apjomiem, kas minēti apstrīdētā lēmuma 572.–574. apsvērumā un ietverti Vispārējās tiesas materiālos, kā arī nav izvērtējusi *Laligné* k-ga paziņojumu. Komisijas ieskatā, šiem pierādījumiem bija vismaz apstiprinoša vērtība, jo tie pierādīja, ka pretkonkurences saziņa notikusi 2004. gada laikā, tādējādi pastiprinot *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumu uzticamību.

58 Prasītājas pirmajā instancē apgalvo, ka pirmā pamata ceturtā daļa ir nepieņemama, ciktāl Komisija šajā daļā apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu par faktiem. Turklāt tās uzsver, ka tās uz *Laligné* k-ga paziņojumu ir atsaukušās Vispārējā tiesā tikai tāpēc, lai pierādītu saskaņotības trūkumu starp *Ideal Standard* iecietības pieteikumiem, un ka šim paziņojumam katrā ziņā nebija nozīmes strīda atrisināšanā.

– Tiesas vērtējums

59 Vispirms šī sprieduma 49. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ir jānoraida prasītāju pirmajā instancē celtā iebilde par nepieņemamību.

60 Runājot par apelācijas sūdzības pirmā pamata ceturtās daļas pamatotības novērtējumu, jāatgādina, ka saskaņā ar šī sprieduma 39. punktā atgādināto judikatūru, neierobežojot pienākumu ievērot vispārējos principus un procesuālās tiesību normas par pierādīšanas pienākumu un pierādījumu iegūšanu un pienākumu nesagrozīt pierādījumus, Vispārējai tiesai nav pienākuma tieši pamatot savus vērtējumus attiecībā uz katra tai iesniegtā pierādījuma vērtību, it īpaši tad, ja tā uzskata, ka šie pierādījumi nav svarīgi vai tiem nav nozīmes strīda atrisināšanā.

61 Turklāt tas, vai procesa materiāliem ir pierādījuma spēks, ietilpst suverēnā faktu vērtējumā, kas ir jāveic Vispārējai tiesai un uz to neattiecas pārbaude Tiesā apelācijas tiesvedībā, izņemot Vispārējā tiesā iesniegto pierādījumu sagrozīšanas gadījumā vai tad, ja Vispārējās tiesas veikto konstatējumu būtiska neprecizitāte izriet no lietas materiāliem pievienotajiem dokumentiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 19. marts, *Dole Food* un *Dole Fresh Fruit Europe*/Komisija, C-286/13 P, EU:C:2015:184, 58. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

62 Šajā gadījumā Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 110.–121. punktā ir izvērtējusi, vai Komisija bija pierādījusi, ka *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmē *Allia* un *Produits Céramiques de Touraine* ir piedalījušās diskusijās par zemas kategorijas preču minimālo cenu saskaņošanu.

63 Komisija pirmajā instance iesniegtā iebildumu raksta 90. punktā ir uzsvērusi, ka *Laligné* k-ga paziņojums esot attiecies uz rīcību kādā citā profesionālā apvienībā, nevis *AFICS*. Komisija šajā apelācijas tiesvedībā nenorāda, ka tā Vispārējā tiesā būtu apgalvojusi, ka šis pierādījums būtu jāņem vērā kā tāds, kas apstiprina *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumus par *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmi. Šādos apstākļos Vispārējai tiesai nevar pārmest, ka tā nav šo pierādījumu analizējusi vērtējumā par diskusijām, kuras notikušas šajā iepriekš minētajā sanāksmē.

64 Turpretī Vispārējā tiesa, kura pārsūdzētā sprieduma 117.–120. punktā ir uzskatījusi, ka neviens pierādījums nav apstiprinājis *Ideal Standard* un *Roca* paziņojumus, kā rezultātā tie neesot pietiekami pierādījumi par šo diskusiju pretkonkurences raksturu, nepamatoti nav izvērtējusi, vai tabulas, kas ir minētas apstrīdētā lēmuma 572.–574. apsvērumā un ietvertas lietas materiālos, ļāva apstiprināt šos paziņojumus, kā to Komisija skaidri apgalvo pirmajā instancē iesniegtā iebildumu raksta 97. un 99. punktā.

65 Līdz ar to pirmā pamata ceturtā daļa ir pamatota, ciktāl tajā ir izvirzīts iebildums Vispārējai tiesai, ka tā nav izvērtējusi šo tabulu pierādījuma spēku.

Par pirmā pamata piekto daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

66 Pirmā pamata piektajā daļā Komisija apgalvo, ka Vispārējā tiesa, neizvērtējot vairākus pierādījumus un piemērojot pārāk stingras pierādīšanas prasības attiecībā uz pierādījumiem, ko tā faktiski izvērtējusi, nav veikusi to visaptverošu novērtēšanu, kā tas būtu jādara saskaņā ar pastāvīgo judikatūru.

67 Kā norāda prasītājas pirmajā instancē, pirmkārt, pirmā pamata piektā daļa ir nepieņemama, ciktāl Komisija šajā daļā apstrīd Vispārējās tiesas vērtējumu par faktiem. Otrkārt, katra pierādījuma, īpaši to, kuriem nav nozīmes, neizvērtēšana nenozīmē, ka Vispārējā tiesa nav veikusi visaptverošu pārbaudi.

– Tiesas vērtējums

68 Pirmkārt, šī sprieduma 49. punktā izklāstīto iemeslu dēļ ir jānoraida prasītāju pirmajā instancē celtā iebilde par nepieņemamību.

69 Otrkārt, ņemot vērā šī sprieduma 43.–45., 49.–56., 64. un 65. punktu, no kuriem izriet, ka Vispārējā tiesa nav ievērojusi pierādījumu jomā piemērojamos noteikumus, nav izvērtējusi noteiktu lietas materiālu pierādījuma spēku un nav pārliecinājusies, vai pierādījumi, vērtēti visaptveroši, var viens otru savstarpēji pastiprināt, jāuzskata, ka pirmā pamata piektā daļa ir pamatota.

70 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka pirmais apelācijas sūdzības pamats ir daļēji jāapmierina.

Par otro pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

71 Otrajā pamatā Komisija pārmet Vispārējai tiesai, ka tā ir izdarījusi pretrunīgus secinājumus un izklāstījusi pretrunīgu pamatojumu, no vienas puses, pārsūdzētajā spriedumā un, no otras puses, 2013. gada 16. septembra spriedumā *Roca*/Komisija (T-412/10, nav publicēts, EU:T:2013:444, 198. un 239. punkts), 2013. gada 16. septembra spriedumā *Villeroy & Boch Austria* u.c./Komisija (T-373/10, T-374/10, T-382/10 un T-402/10, nav publicēts, EU:T:2013:455, 289. un 290. punkts), kā arī 2013. gada 16. septembra spriedumā *Duravit* u.c./Komisija (T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477, 324. punkts).

72 Lai arī saskaņā ar Tiesas judikatūru Vispārējās tiesas pienākums pamatot savus spriedumus principā nevar sniegties tiktāl, ka tai ir jāpamato savs rastais risinājums vienā lietā attiecībā uz tās citā lietā rasto risinājumu, lai arī tas attiektos uz to pašu lēmumu, Komisija uzskata, ka šīs lietas apstākļi izņēmuma kārtā attaisno pārsūdzētā sprieduma atcelšanu. Komisija apgalvo, ka četras līdzīgās lietas attiecas uz vienu un to pašu lēmumu, tiem pašiem šī lēmuma apsvērumiem un tiem pašiem pierādījumiem. Šīs lietas, kā norāda šī iestāde, varēja tikt apvienotas Vispārējās tiesas sprieduma taisīšanai. Šādos apstākļos, Komisijas ieskatā, tā kā nav norādīti iemesli šādai rīcībai, Vispārējā tiesa, daļēji atceļot apstrīdēto lēmumu tikai attiecībā uz vienu no prasītājām pirmajā instancē, ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā.

73 Prasītājas pirmajā instancē apgalvo, ka Komisijas otrais pamats ir pārāk vispārīgs un neprecīzs, lai būtu pieņemams. Katrā ziņā pārsūdzētajā spriedumā neesot nekādas nekonsekvences. Turklāt, ja Komisijas argumenti tiktu pieņemti, tā rezultātā tās tiktu sodītas, pamatojoties uz nepieņemamiem pierādījumiem un pierādījumiem, kas nav bijuši ietverti apspriesto pierādījumu kopumā, tādējādi pārkāpjot tiesības uz aizstāvību un it īpaši tiesības uz lietas taisnīgu izskatīšanu.

– Tiesas vērtējums

74 Ņemot vērā šī sprieduma 41. un 42. punktā izklāstītos konstatējumus, no kuriem būtībā izriet, ka Vispārējā tiesa nevarēja pilnībā noliegt *Roca* iecietības pieteikuma ietvaros sniegto paziņojumu pierādījuma spēku, pamatojoties tikai uz apstrīdētā lēmuma 586. apsvērumu, vairs nav jālemj par otro apelācijas sūdzības pamatu, kurā būtībā ir apgalvots pretrunīgs pamatojums pārsūdzētajā spriedumā un 2013. gada 16. septembra spriedumā *Roca*/Komisija (T-412/10, nav publicēts, EU:T:2013:444), 2013. gada 16. septembra spriedumā *Villeroy & Boch Austria* u.c./Komisija (T-373/10, T-374/10, T-382/10 un T-402/10, nav publicēts, EU:T:2013:455), kā arī 2013. gada 16. septembra spriedumā *Duravit* u.c./Komisija (T-364/10, nav publicēts, EU:T:2013:477), ciktāl pārsūdzētajā spriedumā Vispārējā tiesa neesot uzskatījusi, ka šie paziņojumi ir ļāvuši apstiprināt *Ideal Standard* paziņojumus un tādējādi pierādīt *Allia* un *Produits Céramiques de Touraine* piedalīšanos diskusijās par cenām *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmē.

75 Tā kā pirmā pamata otrā līdz piektā daļa ir pilnībā vai daļēji apmierinātas, pārsūdzētā sprieduma rezolutīvās daļas 1) un 2) punkts ir jāatceļ, ciktāl, pirmkārt, Vispārējā tiesa ir daļēji atcēlusi apstrīdēto lēmumu, veicot šī lēmuma un pierādījumu nepilnīgu izvērtēšanu, otrkārt, secinājusi, ka apstiprinošs pierādījums nevarēja apstiprināt cenu noteikšanu *AFICS* 2004. gada 25. februāra sanāksmē, treškārt, Vispārējā tiesa nav izvērtējusi noteiktu pierādījumu, kas minēti apstrīdētajā lēmumā un ietverti lietas materiālos, pierādījuma spēku un, ceturtkārt, nav pārliecinājusies, vai pierādījumi, vērtēti visaptveroši, varēja viens otru savstarpēji pastiprināt. Apelācijas sūdzība tiek noraidīta pārējā daļā.

Par pretapelācijas sūdzību

76 Pretapelācijas sūdzības pamatošanai prasītājas pirmajā instancē izvirza divus pamatus, kas ir vērsti pret pārsūdzētā sprieduma 284.–291. punktu.

Par pirmo pamatu

Par pirmā pamata pirmo daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

77 Prasītājas pirmajā instancē apalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pareizi nepiemērojot tiesisko regulējumu par pamatu un argumentu pieņemamību. Kā norāda prasītājas pirmajā instancē, tā it īpaši ir kļūdaini uzskatījusi, ka arguments par 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem nepietiekamību bija nepieņemams.

78 Tās šajā ziņā apgalvo, ka judikatūrā ļoti reti tiek konstatēta kāda pamata nepieņemamība un ka šāds secinājums būtu jāizdara tikai tad, ja attiecīgā pamata pamatošanai nav izvirzīta nekāda argumentācija. Taču tās šo argumentu esot pietiekami pamatojušas, lai Komisija varētu uz to atbildēt un turklāt uzsākt par šo jautājumu debates tiesas sēdē, neapgalvojot, ka tas bijis pārāk neskaidrs vai neprecīzs.

79 Turklāt pakārtoti prasītājas pirmajā instancē apgalvo, ka Vispārējā tiesa nav pamatojusi savu lēmumu neizvērtēt šo pašu argumentu, konstatējot, ka tas esot ticis formulēts abstrakti un tam trūkstot vajadzīgās precizitātes, lai tas būtu pieņemams.

80 Savukārt Komisija apgalvo, ka pirmā pamata pirmā daļa ir balstīta uz daļēju pārsūdzētā sprieduma lasījumu, kā arī uz kļūdainu izpratni par Vispārējās tiesas atzinuma par nepieņemamību tvērumu.

81 Šajā ziņā šī iestāde apgalvo, ka šis atzinums attiecas tikai uz prasītāju pirmajā instancē prasības pieteikuma 158. punktu, kurā esot ietverti vispārīgi izteikumi par 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem paustajiem apgalvojumiem pret prasītājām pirmajā instancē, savukārt Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 288.–290. punktā ir izvērtējusi pēc būtības apgalvojumus pret *Pozzi Ginori* sakarā ar tās piedalīšanos *Michelangelo* apvienības sanāksmēs Itālijā. Pat ja nepieņemamība aptvēra to pamata daļu, kas attiecās uz Itāliju, ciktāl Vispārējā tiesa ir izvērtējusi pēc būtības pamatu par attiecīgajā dalībvalstī izdarīto pārkāpumu, šādai nepieņemamībai katrā ziņā nav nekādu seku. Komisijas ieskatā, no tā izriet, ka pārsūdzētā sprieduma pamatojums šajā ziņā ir pietiekams.

– Tiesas vērtējums

82 Jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 286. punktā ir atgādinājusi judikatūru, saskaņā ar kuru abstrakti formulēti pamati neatbilst Eiropas Savienības Tiesas statūtu un Vispārējās tiesas Reglamenta prasībām par pieņemamību.

83 Tā šajā ziņā pārsūdzētā sprieduma 287. punktā ir secinājusi, ka prasītāju pirmajā instancē arguments par to, ka Komisija iespējami nav ievērojusi tās pienākumu juridiski pietiekami izklāstīt iebildumus, kas pret šīm prasītājām ir vērsti 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem, bija nepieņemams tāpēc, ka tas bija formulēts abstrakti un tam trūkusi precizitāte.

84 Taču pārsūdzētā sprieduma 288.–290. punktā Vispārējā tiesa ir izvērtējusi, cik pamatots ir arguments par to, ka Komisija iespējami nav ievērojusi tās pienākumu juridiski pietiekami izklāstīt iebildumus, kas 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem ir vērsti pret *Pozzi Ginori* sakarā ar tās piedalīšanos daudzpreču apvienības *Michelangelo* sanāksmēs.

85 Jānorāda, ka, lai pamatotu savu argumentu par pamatu pieņemamības tiesiskā regulējuma nepareizu piemērošanu, prasītājas pirmajā instancē būtībā cenšas pierādīt, ka to Vispārējā tiesā izvirzītais arguments par Itālijā izdarītā pārkāpuma nepietiekamo raksturojumu ir pietiekami precīzs. Tomēr, kā norādīts iepriekšējā punktā, Vispārējā tiesa tika izvērtējusi šī argumenta pamatotību.

86 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida kā neefektīva.

Par pirmā pamata otro daļu

– Lietas dalībnieku argumenti

87 Pirmā pamata otrajā daļā prasītājas pirmajā instancē uzskata, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu tiesību piemērošanā vai pakārtoti – sagrozījusi faktus, secinādama 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem pietiekamību.

88 Tās apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir piemērojusi kļūdainu juridisku kritēriju, lai novērtētu tādas informācijas pietiekamību, kurai jābūt ietvertai paziņojumā par iebildumiem, lai tiktu nodrošinātas tiesības uz aizstāvību. It īpaši Vispārējā tiesa esot nepamatoti uzskatījusi, ka bijis pietiekami norādīt, ka "pretkonkurences rīcība" tikusi īstenota 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem uzskaitītajās sanāksmēs, neprecizējot ne šādas rīcības raksturu, ne kādas citas detaļas. Ja Vispārējā tiesa būtu ievērojusi Tiesas judikatūru, īpaši 2009. gada 9. jūlija spriedumu *Archer Daniels Midland*/Komisija (C-511/06 P, EU:C:2009:433), tā apstrīdēto lēmumu būtu atcēlusi, ciktāl tas attiecas uz pārkāpumu keramikas nozarē Itālijā, jo 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem nebija pietiekami uzsvērtas ziņas par šo pārkāpuma daļu, lai nodrošinātu prasītāju pirmajā instancē tiesības uz aizstāvību. To ieskatā, pārsūdzētajā spriedumā ir piemērots kritērijs par paziņojuma par iebildumiem

minimāli pieņemamo saturu, kas neatbilst prasībām par apsūdzības saprotamu paziņošanu atbilstoši 1950. gada 4. novembrī Romā parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas (turpmāk tekstā – "ECPAK") 6. pantam.

89 Pakārtoti prasītājas pirmajā instancē apgalvo, ka Vispārējās tiesas secinājums pārsūdzētā sprieduma 289. punktā par 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem pietiekamo raksturu katrā ziņā ir uzskatāms par lietas satura acīmredzamu sagrozīšanu. Šāds secinājums turklāt esot pretrunā Vispārējās tiesas secinājumam 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449) attiecībā uz to pašu šī paziņojuma par iebildumiem fragmentu.

90 Komisija izvirza iebildi par pirmā pamata otrās daļas nepieņemamību tāda iemesla dēļ, ka tas ir jauns pamats, kas nav ticis izvirzīts pirmajā instancē. Šīs iestādes ieskatā, prasītājas pirmajā instancē ir apgalvojušas Vispārējā tiesā, ka 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem neesot minēts neviens fakts par *Michelangelo* apvienību. Tās apelācijas stadijā apgalvojot, ka Komisijas sniegtā informācija par pretkonkurences rīcības "raksturu" neesot atrodama šajā paziņojumā par iebildumiem, kas esot jauns pamats.

91 Šī iestāde apgalvo, ka šai daļai katrā ziņā trūkst pamatojuma. Tās ieskatā, lēmumam LESD 101. panta 1. punkta pārkāpuma procedūras noslēgumā nav jābūt precīzai tāda paziņojuma par iebildumiem kopijai, kas ir nosūtīts šajā procedūrā, un pienākums ievērot tiesības uz aizstāvību ir izpildīts, ja šajā lēmumā ieinteresētās personas netiek apsūdzētas par pārkāpumiem, kas atšķiras no iebildumu izklāstā minētajiem pārkāpumiem, un ietver tikai faktus, kurus ieinteresētajām personām ir bijusi iespēja paskaidrot.

92 Runājot par prasītāju pirmajā instancē argumentu, ka Vispārējā tiesa nav piemērojusi juridisko kritēriju, kas izstrādāts 2009. gada 9. jūlija spriedumā *Archer Daniels Midland*/Komisija (C-511/06 P, EU:C:2009:433), lai novērtētu viņu spēju lietderīgi aizstāvēties, Komisija apgalvo, ka šāds arguments nevar tikt atbalstīts. Kā norāda šī iestāde, minētais spriedums šai lietai nav piemērojams, jo prasītājas pirmajā instancē neapstrīd, ka tās zinājušas par to klātbūtni sanāksmēs, par attiecīgo sanāksmju datumu un par pierādījumiem, bet gan vienīgi apgalvo, ka tās nav zinājušas par "pretkonkurences rīcības raksturu", kas ir ļoti neskaidrs jēdziens, kurš nepierāda, kādā ziņā 2007. gada 26. marta paziņojums par iebildumiem būtu nepietiekams. Šī iestāde norāda, ka pretkonkurences rīcība tika aprakstīta šī paziņojuma 256. un 393.–400. punktā un ka prasītājas pirmajā instancē, atbildot uz šo paziņojumu, ir apliecinājušas, ka tās ir sapratušas pretkonkurences rīcības "raksturu", tāpēc 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem iespējamā nepietiekamība nerada nekādas sekas attiecībā uz procedūru.

93 Ciktāl prasītāju pirmajā instancē arguments par ECPAK 6. panta pārkāpumu balstās uz pieņēmumu, ka 2007. gada 26. marta paziņojums par iebildumiem nebija pietiekams, Komisija apgalvo, ka starp šo paziņojumu par iebildumiem un apstrīdēto lēmumu nav būtiskas atšķirības, lai minētais pants tiktu pārkāpts.

– Tiesas vērtējums

94 Jānorāda, ka Vispārējā tiesa pārsūdzētā sprieduma 288.–291. punktā ir izvērtējusi, vai 2007. gada 26. marta paziņojumā par iebildumiem ietvertie pierādījumi par *Pozzi Ginori* piedalīšanos *Michelangelo* apvienības sanāksmēs ir ļāvuši prasītājām pirmajā instancē izmantot savas tiesības uz aizstāvību, ciktāl tās Vispārējā tiesā ir apgalvojušas, ka šajā paziņojumā par iebildumiem neesot sniegtas nekādas ziņas par apgalvoto pretkonkurences rīcību *Michelangelo* apvienības sanāksmēs.

95 Konkrētāk, Vispārējā tiesa vispirms pārsūdzētā sprieduma 288. punktā ir norādījusi, ka tabula par daudzpreču apvienības *Michelangelo* sanāksmēm, kas ir ietverta 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem 277. punktā, apliecināja *Pozzi Ginori* piedalīšanos šīs apvienības sanāksmēs, kurās esot

notikusi pretkonkurences rīcība, un ka rakstveida pierādījumi par šādu rīcību esot minēti šai tabulai pievienotajās zemsvītras piezīmēs. Turpinājumā pārsūdzētā sprieduma 289. punktā tā norādīja, ka Komisijas paskaidrojumi par *Pozzi Ginori* piedalīšanos daudzpreču apvienības *Michelangelo* sanāksmēs, lai arī tie ir bijuši īsi, esot ļāvuši prasītājām pirmajā instancē precīzi uzzināt par *Pozzi Ginori* pārmesto rīcību. Visbeidzot tajā pašā pārsūdzētā sprieduma 289. punktā Vispārējā tiesa norādīja, ka Komisija 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem 277. punktā esot raksturojusi pārmestās rīcības raksturu, tās biežumu, precīzu tās norisināšanās datumu un pierādījumus, kas bijuši Komisijas rīcībā. Pārsūdzētā sprieduma 290. punktā tā secināja, ka šajā paziņojumā par iebildumiem sniegtie pierādījumi esot bijuši pietiekami, lai prasītājas pirmajā instancē varētu izmantot savas tiesības uz aizstāvību.

96 Jākonstatē, ka prasītājas pirmajā instancē vienīgi atkārto argumentus, kuri jau tikuši izvirzīti Vispārējā tiesā un kuru mērķis patiesībā ir panākt, lai Tiesa no jauna novērtētu 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem raksturu. Taču šāds arguments ir jānoraida kā nepieņemams apelācijas stadijā (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2006. gada 12. septembris, *Reynolds Tobacco* u.c./Komisija, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 50. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

97 Runājot par tāda argumenta pieņemamību, kurā tiek apgalvots ECPAK 6. panta pārkāpums, jānorāda, ka tas ir balstīts uz pieņēmumu, ka arguments par 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem nepietiekamību ir pieņemams.

98 Tā kā, pirmkārt, no šī sprieduma 96. punkta izriet, ka minētais arguments ir nepieņemams, un, otrkārt, prasītājas pirmajā instancē nenorāda, kādā ziņā Vispārējā tiesa būtu pārkāpusi ECPAK 6. pantu, bet vienīgi vispārīgā veidā atkārto, ka 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem saturs neesot atbildis šī panta prasībām, prasītājas pirmajā instancē, nepierādot nekādu faktu vai pierādījumu sagrozīšanu, būtībā vēlas panākt, lai Tiesa ar savu vērtējumu par minētā paziņojuma par iebildumiem pietiekamību aizstātu Vispārējās tiesas vērtējumu. Taču šāds arguments nav pieņemams apelācijas stadijā.

99 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā nepieņemama.

100 No visiem iepriekš izklāstītajiem apsvērumiem izriet, ka pirmais pretapelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā daļēji nepieņemams un daļēji neiedarbīgs.

Par otro pamatu

– Lietas dalībnieku argumenti

101 Otrajā pamatā prasītājas pirmajā instancē apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir atzinusi 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem pietiekamību attiecībā uz Itālijā keramikas nozarē izdarīto pārkāpumu, balstoties uz pretrunīgu pamatojumu salīdzinājumā ar līdzīgās lietās norādīto pamatojumu, un ka tā šajā ziņā nav pietiekami pamatojusi pārsūdzēto spriedumu. Tās apgalvo, ka šī paziņojuma par iebildumiem vērtējums attiecībā uz *Michelangelo* apvienības sanāksmēm 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449) ir pretrunā Vispārējās tiesas vērtējumam, kas norādīts pārsūdzētajā spriedumā. Kā norāda prasītājas pirmajā instancē, paziņojumam par iebildumiem ir jābūt vienādam tvērumam attiecībā uz visiem adresātiem.

102 Katrā ziņā Vispārējās tiesas secinājums nav pietiekami pamatots, jo nav iespējams pārbaudīt iemeslus, kuru dēļ 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem detalizētības pakāpes novērtējums pārsūdzētajā spriedumā atšķiras no novērtējuma 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449).

103 Komisija uzskata, ka apgalvotā 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem nepietiekamība, ja tā tiktu pierādīta, piederot pie lietas materiālu sagrozīšanas, un, tā kā prasītājas pirmajā instancē nav pierādījušas acīmredzamu sagrozīšanu, bet vienīgi vēlas panākt, lai Tiesa pārskatītu pārsūdzētā sprieduma 288. punktu, šāds arguments nav pieņemams apelācijas stadijā.

104 Vēl, runājot par prasītāju pirmajā instancē argumentu, ka starp pārsūdzēto spriedumu un 2013. gada 16. septembra spriedumu *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449) ir nesaderības, šī iestāde apgalvo, ka Vispārējai tiesai principā nav pienākuma vienā spriedumā rasto risinājumu pamatot salīdzinājumā ar citā spriedumā rasto risinājumu, pat ja tie attiecas uz vienu un to pašu lēmumu.

105 Katrā ziņā Komisija uzskata, ka abās lietās runa ir par dažādiem jautājumiem divu iemeslu dēļ. Pirmkārt, lietā, kurā taisīts 2013. gada 16. septembra spriedums *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449), runa bija par to, ka klusēšana tika interpretēta kā atzīšanās pretkonkurences rīcībā, nevis par 2007. gada 26. marta paziņojuma par iebildumiem pietiekamību. Otrkārt, *Pozzi Ginori* neklusēja par apgalvojumiem attiecībā uz *Michelangelo* apvienības sanāksmēm Itālijā, savukārt *Wabco Europe* par to klusēja, un Vispārējai tiesai bija jāinterpretē šādas klusēšanas nozīme. Katrā ziņā Komisija piebilst, ka kļūda, ko Vispārējā tiesa potenciāli pieļāvusi 2013. gada 16. septembra spriedumā *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449), neattaisno šīs kļūdas atkārtošanu šajā lietā.

106 Komisijas ieskatā, prasītājas pirmajā instancē nav norādījušas nevienu papildu pierādījumu, ko tās būtu iesniegušas, ja *Michelangelo* apvienības sanāksmēs īstenotās "rīcības pretkonkurences raksturs" būtu bijis precizēts. Šādos apstākļos prasītāju pirmajā instancē argumenti ir hipotētiski un nepamatoti un, ja kļūda tiesību piemērošanā būtu pierādīta, tas nebūtu pamats apstrīdētā lēmuma atcelšanai, ciktāl tas attiecas uz Itālijas tirgu.

– Tiesas vērtējums

107 No Tiesas judikatūras izriet, ka Vispārējās tiesas pienākums pamatot savus spriedumus principā nevar sniegties tiktāl, ka tai ir jāpamato savs rastais risinājums vienā lietā attiecībā uz tās citā lietā rasto risinājumu, lai arī tas attiektos uz to pašu lēmumu. Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka, ja lēmuma adresāts nolemj celt prasību par tā atcelšanu, Savienības tiesa lemj vienīgi par lēmuma elementiem, kas attiecas uz šo adresātu. Turpretī jautājumi, kas attiecas uz citiem adresātiem, neietilpst Savienības tiesā izskatāmā strīda priekšmetā, izņemot īpašos apstākļos (skat. spriedumu, 2013. gada 11. jūlijs, *Team Relocations* u.c./Komisija, C-444/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:464, 66. punkts, kā arī tajā minētā judikatūra).

108 Līdz ar to prasītāju pirmajā instancē arguments par apgalvotajām pretrunām starp pārsūdzēto spriedumu un 2013. gada 16. septembra spriedumu *Wabco Europe* u.c./Komisija (T-380/10, EU:T:2013:449) ir jānoraida.

109 No tā izriet, ka otrais pretapelācijas sūdzības pamats ir jānoraida kā nepamatots.

110 Līdz ar to pretapelācijas sūdzība ir jānoraida pilnībā.

Par prasību Vispārējā tiesa

111 Saskaņā ar Eiropas Savienības Tiesas statūtu 61. panta pirmo daļu, ja apelācijas sūdzība ir pamatota, Tiesa atceļ Vispārējās tiesas nolēmumu. Tā var pati pieņemt galīgo spriedumu attiecīgajā lietā, ja tā ir izskatāmā stāvoklī, vai nodot lietu atpakaļ sprieduma taisīšanai Vispārējā tiesā.

112 Ņemot it īpaši vērā, ka Vispārējā tiesa nav pilnībā izvērtējusi pierādījumus, strīds nav izskatāmā stāvoklī.

113 Līdz ar to lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai.

Par tiesāšanās izdevumiem

114 Tā kā lieta ir jānodod atpakaļ Vispārējai tiesai, lēmuma pieņemšana par tiesāšanās izdevumiem, kas radušies šajā apelācijas tiesvedībā, ir jāatliek.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

1) atcelt Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra sprieduma *Keramag Keramische Werke* **u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, EU:T:2013:457) rezolutīvās daļas 1) un 2) punktu;**

2) noraidīt apelācijas sūdzību pārējā daļā;

3) noraidīt pretapelācijas sūdzību;

4) nodot lietu Eiropas Savienības Vispārējai tiesai, ciktāl tā attiecas uz to Eiropas Savienības Vispārējās tiesas 2013. gada 16. septembra sprieduma *Keramag Keramische Werke* **u.c./Komisija (T-379/10 un T-381/10, EU:T:2013:457) daļu, kas ir atcelta ar šo spriedumu;**

5) atlikt lēmuma par tiesāšanās izdevumiem pieņemšanu.

[Paraksti]